

Megbocsátással jövőt építeni

Dr. Harmath Károly ferences rendi atyával beszélgettünk mártír rendtestvéreiről

A budapesti Szent István Bazilikában november 28-án, vasárnap 13 órakor szentmisét mutatnak be Köröosztós Krizosztóm és Kovács Kristóf újvidéki ferencesek vértanúságának emlékére, akiket 1944 őszén öltek meg Titó partizánjai a vajdasági székvárosban. A misét dr. Harmath Károly OFM atya, az újvidéki Ferences Rendház főnöke celebrálja. Vele beszélgettünk a két vértanú papról.

(Az interjút a [Tükör](#) rovatban közöljük)

Megbocsátás és emlékezés

A budapesti Szent István Bazilikában ma, advent első vasárnapján szentmisét mutattak be a délvidéki ártatlan áldozatokért, Köröosztós Krizosztóm és Kovács Kristóf újvidéki ferencesek vértanúságának emlékére. A misét dr. Harmath Károly újvidéki ferences szerzetes celebrálta, ő mondta a szentbeszédet is. Ezt ismertetjük az alábbiakban.

A legfontosabb keresztény imádságunkban, a Miatyánkban, csak egyetlen egy erkölcsi követelménnyel találkozunk. A Krisztustól származó imában azt kérjük Istentől, hogy „bocsássa meg bűneinket miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Az evangéliumokból viszont valamennyien jól tudjuk, hogy a krisztushívó embert számos más erkölcsi követelmény is kötelezi. Felsorolás helyett emlékezzünk csak a hegyi beszédben támasztott erkölcsi követelményekre vagy a Jézus részéről annyiszor kiemelt szolidaritásvállalásra a szegényekkel. Ezekből semmi sem került bele a Miatyánkba. Kivéve a megbocsátást. A megbocsátást, ami a legigényesebb és a legnagyobb mértékben embert próbáló erkölcsi feladat. Megbocsátást kérünk Istentől, de ezzel párhuzamosan az emberek közötti kölcsönös megbocsátásért is imádkozunk. Isten megbocsát, az embernek is meg kell bocsátania.

Mindannyian tudjuk, érezzük vagy legalább sejtjük, hogy a megbocsátás és a megbékélés esetében a legnehezebb erkölcsi téma és kihívás előtt állunk. Egyáltalán nem könnyű megbocsátani, és nem könnyű kibékülni. - Még a mindennapi apró-cseprő nézeteltéréseink közepette sem! Sokszor van harag, gyűlölet, bosszúvágy, visszavágási szándék a szívünkben.

Mindez akkor hág igazán a tetőfokára, amikor az emberi élet kioltásáról, ártatlan személyek válogatás nélküli halálra kényszeréről, kivégzéséről, vagy az ember különböző módon történő megalázásáról van szó. A megbocsátást és a kibékülést tovább nehezíti az a tény, hogy az ember nehezen vallja be bűnösségét. Hibánkért, bűneinkért az esetek többségében másokat vagy a körülményeket okoljuk. Minden ember igazolni akarja tettét. Tisztára akarja mosni önmagát mások előtt, és saját lelkiismerete előtt. Tagadja tettét. A bűnös mindent megtesz, magyarázatokat keres, csak hogy ne kelljen vállalnia a felelősséget. El is zárkozhat az áldozatoktól mintegy azt üzenve, hogy nem érdemes velük foglalkozni. Ő, a gonosztevő minősíti az áldozatot: jelentéktelen emberi lénynek tartja, törvényszegőnek, olyan lénynek, aki nem érdemli meg, hogy éljen, s ezért neki – a gonosztevőnek – jogában áll döntenie a másik sorsa fölött.

Az áldozat, a szenvedő alany rendkívül nehéz helyzetét még nehezebbé tesz az, ha meghunyászkodik, ha önmagába zárkózik. Előfordulhat, hogy az áldozat maga is egy pillanatban alacsonyabb rendűnek és érdemtelennek kezdi érezni magát. Ilyen helyzetekben gyógyírként hat, ha a sértett nem a veszteségre

összpontosít, hanem saját maga helytállására az embertelen körülmények közepette. Mert mindannyiunk számára nagy erő és vigasz az, ha tudjuk, hogy a gonoszság közepette nem váltunk gonoszakká, hogy gyilkosok között nem lettünk gyilkosokká, hanem megőriztük emberi méltóságunkat. Emberi tartásunk a gonoszság fölött állt, még ha sebzett és vérző szívvel is. Dicső győzelem az, amikor az ember embertelen körülmények között is meg tudja őrizni emberi méltóságát.

Az elhunyt áldozatokat illetően kötelességünknek érezzük, hogy kiharcoljuk emberi méltóságuk visszaállítását. El kell ismerni – és el kell ismertetni, hogy az áldozat ember volt. Emberi méltóság alapja pedig az, hogy az ember Isten képére és hasonlatosságára teremtett lény. Mai megemlékezésünkön az ártatlan áldozatról, nem a bosszúvágy fűt bennünket, hanem a kiáltás az élőkhöz és az ima az Istenhez – hogy elfogadást nyerjen az a tény, hogy áldozataink emberi méltósággal rendelkező lények voltak. Tudjuk, hogy ebben a világban nem szüntethetjük meg végérvényesen a rosszat és a bűnt, de azt követelhetjük, - és követeljük is! -, hogy az áldozatok méltósága elismerést nyerjen. Követeljük ezt azért, mert tudjuk, hogy a sebek gyógyulása igazán csak akkor kezdődik el, amikor az áldozatoknak visszaadjuk emberi méltóságukat. Egyszerűen azért szállunk síkra, hogy visszanyerjék emberi méltóságukat és önazonosságukat.

Az utóbbi évtizedekben a politikában is egyre gyakrabban alkalmazzák a bocsánatkérést, a megkövetést– vagy ahogyan II. János Pál pápa mondta: az „imát a megbocsátásért”, mint a gyógyulás eszközét. Az ilyen gesztusoknak a célja a történelem romboló erejének a mérséklése, és olyan utak feltárása, amelyek serkentik a kapcsolatokat és az együttműködést. Ha megszabadulunk a történelem terhétől, könnyebben tudunk tovább lépni. A nehéz teher cipelése mindig is akadályozza a biztos és gyorsabb haladást.

II. János Pál pápa az „emlékezés megtisztításáról”, a történelem megtisztításáról beszélt. Nem arról van szó, hogy kimerítő pontossággal fogalmazzuk meg a történelmi vétket, nem is arról, hogy csupán bírósági perek keretében vonjuk felelősségre a letűnt generációk gyilkos tagjait. A jogi szankcionálás sok esetben nem is lehetséges. Egy-egy bírósági eljárás olykor még nehezebbé tehetné a jelent. Arról van szó, hogy nevének nevezzük a gyereket: elsősorban, mondjuk ki – vagy mondassuk ki - világosan és nyilvánosan, hogy egy adott igazságtalanság valóban megtörtént, másodsorban pedig, hogy hangot adjunk azon álláspontunknak és meggyőződésünknek, hogy a történelmi gonosztettekkel kapcsolatos etikai elvek továbbra érvényben vannak. A gonosztettek erkölcsileg sohasem igazolhatók.

A megemlékezésnek a múlt tisztítása mellett van még egy fontos mozzanata. Az emlékezés gátat vet a múlt megismétlődésének, a múlt visszatérésének. Aki nem emlékezik vissza a történelemre, az arra van ítélve, hogy minduntalan megismételje azt. Az emlékezés megakadályozza a múlt bűnös tetteinek a megismétlésében. Ezért nyugodtan mondhatjuk, hogy az emlékezés kötelesség.

Jogosan állapítjuk meg, hogy az emlékezés nem egyszerű és nem könnyű dolog. Az emlékezés helyett ajánlhatnánk a múlt feledését. Mondhatnánk azt, hogy volt, ami volt, azon már nem lehet változtatni, ne is foglalkozzunk vele. De vajon ez elegendő-e ahhoz, hogy magunk mögött tudjuk a történelmi igazságtalanságot? Vajon nem az történik-e, hogy a visszaemlékezés új összetűzésekhez vezet. Az emlékezés és a megbékülés közötti viszony azonban nem ilyen egyszerű. Mi itt Európában három modellről szoktunk beszélni: arról, amit a Biblia kínál, valamint arról, amit a felvilágosodás és a nacionalizmusok kínálnak.

Az utóbbi évtizedekben - még a politikában is - a bibliai modellt alkalmazzák. Számunkra ez magától értődőnek számít, hiszen a Biblia Isten kinyilatkoztatása. A Bibliában az emlékezés és a megbékélés kulcsfontosságú szerepet játszik. A szent könyvekben gyakran találkozunk az „emlékezéssel” felszólítással. Az emlékezés a választott nép történetének sajátossága, „hebreicum”-ja. A Biblia emberre két dologról emlékezik meg: Jahvéről és önmagáról. A zsoltárokat olvasva látjuk, hogy Jahve megemlékezik az ő népéről, de Izrael is megemlékezik Jahvé üdvösségszerző tetteiről, vagy pedig azt kéri Jahvétől, hogy ne rója fel, ne emlékeztesse őt elkövetett bűneire.

A 103-ik zsoltárban imádkozzuk:

*Áldjad, lelkem, az Urat,
és ne feledd, mennyi jót tett veled!
Megbocsátja minden bűnödöt,
és meggyógyítja minden gyöngeséged.
Megmenti életed a pusztulástól,
kegyelemmel és irgalommal koszorúz.*

A Szentírásban tehát szorosan együtt jár az üdvösség és a vétkek. Az emlékezés – a nem feledés - azért fontos, mert a jelent a történelem, a múlt határozza meg. Az Újszövetségben mindez még erőteljesebben jut kifejezésre. Csak egyetlen helyet említek. Percek múlva itt a szentmisében is felelevenítjük Jézus utolsó vacsorai parancsát a tanítványoknak: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre”. Ez a fajta emlékezés nem visszatérés a múltba, hanem az egyetemes kibékülést szolgálja. Ha eleget teszünk Jézus parancsának, akkor megismétlődik az áldozata,

amelyben megvalósul a kiengesztelődés Isten és az ember között, valamint ember és ember között. A múltban végbement esemény új helyzetet hoz létre a jelenben. A görög „kallag” kifejezés „cserét”, „változást” jelent. A megromlott viszonyok visszaállításáról van szó. A múlt rosszát, bűneit az új élet lehetősége cseréli fel. Az embernek szüksége van az emlékezésre, hogy le tudja vetni – vagy divatos szóval élve „fel tudja dolgozni” - a múltat. A múlt elbocsátása nélkül, nem lehet új jövőt kezdeni. Ha a múlt rabságában élünk, akkor nincs kitorési lehetőségünk a jövő felé. A rabság ugyanis mindig megbénít. Feladatunk, hogy széttörjük a történelem gonoszságainak rabláncát.